

07 — Dugine zmiје

Ra-Tea se polako ulivala u rased između blokova stena. Osećala je grubi, smrvljeni materijal, čestice koje su je bockale i pružale otpor uljezu koji je nepozvan stizao u njihovo carstvo. Nije se obazirala na to. Sve u njoj je pevalo i treperilo, u iščekivanju dolaska Velikog. Čak i na ovoj dubini, njena istančana čula mogla su registrovati paniku bića na površini. Čula je topot kopita, kreštanje ptica, lavež pasa, uznemireni zov slonova, bezumno i besciljno zujanje insekata. Njene boje su ple-sale, razigrane, modra je prelazila u zelenu, crvena u vatrenonaranđastu, plava u modru, i sve se menjalo i povezivalo u čarobni vrtlog. Ra-Tea se protegnu, pažljivo izbegavajući oštre vrhove stena. Tiho je šaputala bebama koje je nosila u utrobi. *Mili moji*. Kada Veliki naiđe, biće dovoljno energije za sve vas. Moći ćete bezbrižno da zaplovite vazдушnim strujama, da se ulivate u stene i mešate svoje boje sa plamenim i zelenim odorama drveća...

Iz sanjarenja je prekinu potmulu zvuk. Počinje. Veliki dolazi. Posmatrala je hiljade, stotine hiljada malih lopti svetlosti koje su čekale duž rasedne ravni. Raomi. Dosadni mali paraziti. Ra-Tea je prezirala Raome, kao i ostale niže oblike života. Pamtila je reči učitelja, Or-Mea. Dugine zmiје su najsavršeniji oblik života. Evolucija je, govorio joj je Or-Mea, polako odbacivala ućaurene i beskorisne oblike života zatvorene u fizička tela i ograničena kožom, kostima i krvlju. Svi će oni izumreti. Budućnost pripada Duginim zmijama— inteligentnoj, bestelesnoj rasi. Raomi, te male loptice zvuka i svetlosti, samo su greška, tek nešto napredniji od zaostalih oblika života sa fizičkim telima, i ubrzo će završiti na smetlištu evolucije. Ra-Tea je shvaćala da njen narod poseduje znanje i svest, ali teško su na svet donosili mlade i bilo ih je malo. Raomi su pak, nedostatak svesti i inteligencije nadoknađivali brojnošću.

Sada će se to promeniti. Posle bezbroj jalovih vremenskih ciklusa, Dugine zmiје će konačno dobiti mlade. Ra-Tea radosno uskliknu. Blo-

kovi se nabraše, pa skliznuše, ravan se pomeri, i božanstvo se oslobodi okova.

Udar je bio strahovit. Ne, ni Veliki. Najveći. Talasi i vibracije koje su se širile, cepale su kontinente, postojeće planine mrvile u mora, i uzdizale nove planinske lance. Energija je kuljala u svaki atom njenog bića. Boje su se radosno mešale. Ra-Tea je osećala da je dobila nešto jedinstveno, posebno. Or-Mea će biti ponosan na nju. Koliko puta joj je govorio da inteligentna rasa ne može propasti. Znanje uvek nađe put kroz Haos. Zadovoljstvo joj je bilo tim veće, što će baš ona biti spasilac svoje rase.

Iznenada oseti talas hladnoće. Na hiljade, na stotine hiljada malih optica svetlosti i zvuka zabadalo se u nju. Vrisnula je. Užasnuta, prebiralala je po svesti, po uskladištenom znanju. Raomi su oduvek kupili samo mrvice energije, otpatke, hraneći se duž rasedne ravni. Nikada se nije desilo da napadnu Duginu zmiju.

Ra-Tea je pokušala da se probije prema površini, ali bila je troma i spora; silna energija koju je upila otežavala joj je kretanje. Slabila je, brojnost parazita uzimala je danak. U poslednjem bljesku svesti, ona shvati da od bezbroj optica raste novo, monstruozno stvorenje, i da će ono da se nahrani i njenim bebama, i da je ništa što je učila i znala nije pripremiло na to.

Džinovska lopta, sačinjena od svetlosti i zvuka, probila se na površinu i lebдела nad vazдушnim strujama. Nije posedovala inteligenciju, samo instinkte. Jedan od njih je bio Glad. Svideo joj se ukus tog zmi-jolikog stvora, šarenih boja. Odašlala je poruke manjim kopijama sebe— radnicima. Dobili su samo jedno zaduženje. Uloviti još zmi-jolikih stvorova. Nahraniti Kraljicu-Majku.

Milijarde, bilioni, triloni svetlećih optica krenuše u pravcu vetra, prateći poslednje udare i trzaje Najvećeg. Nakon toga nastupi iznenađna, gotovo svečana tišina.

Zvuk. Najlepši je zvuk bilo odsustvo istog. U domovima Duginih zmija, više nije nikoga ko bi poželeo tišinu.